

A Hajnal legfontosabb eseményei

A feltámadás bizonyossága

„De Isten segített nekem mind a mai napig; ezért állok itt, és tanúskodom kicsiknek és nagyoknak egyaránt. Nem mondok semmi többet annál, amit a próféták és Mózes mondtak, hogy meg fog történni – hogy a Messiás szenvedni fog, és mint az első, aki feltámad a halálból, fény üzenetét hozza saját népének és a pogányoknak.”
ApCsel 26:22,23

A feltámadás bizonyossága az egyik legfontosabb téma a Bibliában, és így is kell lennie, mert ellenkező esetben Isten ígéretei hatástalanok lennének. Ahhoz azonban, hogy megértsük, miért kell a halottak feltámadása, először is teljes mértékben meg kell értenünk a halál természetét. A Biblia azt mondja nekünk, hogy a halál a feledés, a nemlét állapota. (Prédikátor 9:5,6,10). Amikor a tökéletes ember, Ádám vétkezett, elnyerte a bűn büntetését, ami a halál volt (1Mózes 2:17; Róma 5:12; 6:23). A halál állapotát Isten így írta le: „ ” „Az arcod verejtékével

fogod megkeresni a kenyeredet, amíg vissza nem térsz a földre, mert abból vétettél; por vagy, és porrá leszel.” (1Mózes 3:19). Nem esett szó sem a túlvilágról, sem a halálnak nem alávetett „lélekről”.

Ádámnak örökre meg kellett volna szűnnie, ha nem lett volna Isten szeretete és irgalma, amely Jézus életében, halálában és feltámadásában nyilvánult meg. Jézus feltámadása garantálta, hogy Isten terve, miszerint mindenki feltámad, valóra válik. Pál apostol a Mars-hegyen tartott beszédében azt mondta, hogy Isten „meghatározott egy napot, amelyen igazságosan meg fogja ítélni a világot az általa kijelölt ember által, akiről minden embernek biztosítékot adott azzal, hogy feltámasztotta őt a halálból.” ApCsel 17:31

Jézus feltámadása szükséges

Isten tervében rendkívül fontos volt, hogy Jézus Ádám váltságul meghaljon, de ugyanolyan fontos volt, hogy feltámadjon a halálból. Egy halott Krisztus, vagy Messiás nem tudta volna beteljesíteni Isten Igéjének csodálatos ígéreteit, mint amilyenek az Ézsaiás 9:6,7-ben szerepelnek: „Mert gyermek született nekünk, fiú adatott nekünk, és az uralom () az ő vállán lesz, és az ő neve lesz: Csodálatos,

Tanácsadó, Hatalmas Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme. Az ő uralmának és békéjének növekedésének nem lesz vége.” A tanítványok azt várták, hogy ez az ígéret beteljesül az Úr földi szolgálata idején, és ezért voltak annyira elcsüggesztve és csüggedtek, amikor Jézus meghalt a kereszten. Nem értették, hogy ez a Mennyei Atya tervének része volt.

A hét első napján, Jézus keresztre feszítése után harmadik napon, megjelent két csüggedt tanítványának, akik Emmauzba tartottak (Lukács 24:1,21). Ők idegennek hitték. Beszélgetésük során Jézus szelíden megdorgálta őket, amiért nem ismerték fel az Úr tervének ezt a fontos részét, és így szólt: „Ó, bolondok és lassúak a szívben, hogy elhiggyétek mindazt, amit a próféták mondtak! Nem kellett-e Krisztusnak mindezeket elszenvednie, és így belépnie dicsőségébe? És Mózesből és az összes prófétából kiindulva, az Írásokból magyarázta nekik mindazt, ami rá vonatkozott.” (Lukács 24:25-27). Az ezt követő negyven nap alatt a tanítványok elfogadták és elhitték, hogy Jézus feltámadt a halálból, de csak pünkösöd után, amikor a Szentlélek leszállt rájuk (), értették meg teljes mértékben a feltámadás fontosságát Isten megbékélési tervében.

Ezt bizonyítja Péter prédikációja, amelyet az ApCsel 2:14-36 rögzít.

A feltámadás szó nem található meg az Ószövetségben, de a tanítást a Szentírás számos egyértelmű kijelentése tanítja. A Jób 14:13-15-ben ezt olvassuk: „Ó, ha elrejténél engem a sírban, ha titokban tartanál, amíg haragod el nem múlik, ha meghatároznál nekem egy időt, és megemlékeznél rólam! ... Hívni fogsz, és én válaszolok neked: vágyakozni fogsz kezéd munkájára.” Ézsaiás próféta így írt: „A te halottaid élni fognak, az én holttestemmel együtt felkelnek. Ébredjete fel és énekeljete ti, akik a porban lakoztatok, mert a harmatotok olyan, mint a fű harmatja, és a föld kiadja a halottakat.” (Ézsaiás 26:19). Hóseás próféta így írt: „Megváltom őket a sír hatalmából, megváltom őket a halálból: Ó, halál, én leszek a te csapásod; ó, sír, én leszek a te pusztulásod.” Hóseás 13:14

Ígéret Ábrahámnak

A feltámadás abszolút bizonyosságát egy olyan esemény szemléltette számunkra, amelyben a feltámadásra volt szükség ahhoz, hogy az isteni ígéret értelmet nyerjen. Itt Isten Ábrahámnak tett ígéretéről van szó, amelyet a Mózes első könyve

22:15-18-ban találunk. Emlékezzünk vissza, hogy Isten megígérte Ábrahámnak, hogy Sárától fiú születik (Mózes első könyve 17:19). Ábrahám sok évet várt arra, hogy ez az ígélet beteljesüljön, mert ez a magon keresztül valósultak meg az összes többi ígélet, amelyet Isten neki tett. A beszámoló azonban azt mondja nekünk, hogy amikor Izsák fiatalember lett, Isten megkérte Ábrahámot, hogy áldozza fel fiát égőáldozatként (1Mózes 22:1,2). Ábrahám annyira hitt Isten ígéreteiben, hogy meg volt győződve arról, hogy Isten szükség esetén feltámasztja Izsákot a halálból, hogy beteljesítse azokat.

Ez a bizalom megnyilvánult Ábrahám szavaiban is, amelyeket azoknak mondott, akik a hegy lábánál maradtak, amikor így utasította a fiatalokat: „Maradjatok itt a számárral, én és a fiú elmegyünk oda imádkozni, és visszajövünk hozzátok” (5. vers). Pál apostol a Zsidókhoz írt levél 11:17-19-ben megerősíti ezt a gondolatot: „Hit által Ábrahám, amikor megpróbáltatott, feláldozta Izsákot, és aki megkapta az ígéreteket, feláldozta egyetlen fiát, akiről azt mondták: Izsákban lesznek nevezve a te magvaid, mert úgy vélte, hogy Isten képes feltámasztani őt a halálból, ahonnan is megkapta őt egy képletben.” Megjegyezzük, hogy ebben a képen

Isten Ábrahámában, Jézus pedig Izsákban volt ábrázolva. Istennek a világnak tett összes ígérete Jézusra összpontosult. Ahhoz, hogy Jézus teljesíthesse ezeket az ígéreteket, szükséges volt, hogy éljen, és feltámasszák a halálból.

A szadduceusok nem hittek a feltámadásban. Megpróbálták csapdába csalni Jézust azzal, hogy kitaláltak egy abszurd helyzetet, amelyben egy nő hét elhunyt férj felesége volt. A kérdés, amit Urunknak tettek fel, az volt, hogy a királyságban kinek lesz a felesége? Jézus így válaszolt: „Tévedtek, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem Isten hatalmát. A feltámadásban ugyanis nem házasodnak, sem nem adnak férjhez, hanem olyanok, mint az angyalok a mennyben.” (Máté 22:23-30). Jézus egyszerűen rámutatott, hogy az országban nem lesz házasság, ezért a szadduceusok által kitalált helyzetnek nincs értelme. Jézus azonban lehetőséget látott arra, hogy rámutasson a szadduceusok tanításának hibájára, amikor azt mondta: „A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek: Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene? Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké.” 31,32. vers; 2Mózes 3:6

A szadduceusok tudták, hogy a pátriárák már évszázadok óta halottak, és azt is tudták, hogy Jézus is tudja ezt. Kénytelenek voltak elismerni, hogy ha Isten igaz és megbízható, akkor Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot vissza kell hozni az életbe, ha újra élvezni akarják ezt az ígéretes kapcsolatot Istennel.

Mózeshez hasonló próféta

A Mózes 5. könyve 18:18-19-ben Mózes megismételte Istennek az új közvetítő és az új szövetség keretében működő királyságról mondott szavait. „Népük közül fel fogok kelteni egy prófétát, aki hozzád hasonló lesz, és az én szavaimat adom a szájába; és ő mindazt mondja nekik, amit én parancsolok neki. És ha valaki nem hallgat az én szavaimra, amelyeket az én nevemben mond, azt én megbüntetem.”

Az apostol Péter az ApCsel 3:21-26-ban ezt a Mózes próféciáját alkalmazza a királyságra, „mindennek helyreállításának idejének” nevezve, és kijelentve, hogy Isten a világ kezdete óta minden szent prófétájának száján keresztül beszélt erről a csodálatos időről. Ezután emlékeztette hallgatóit Mózes eredeti próféciájára (). Péter ezt a csodálatos

prédikációt a templom egyik tornácán tartotta. A hallgatóság között ott volt a templom parancsnoka és a szadduceusok is. Amikor Péter a következő kijelentéssel zárta prédikációját: „Először nektek küldte Isten a Fiát, Jézust, hogy megáldjon benneteket, és mindnyájatokat elfordítson gonoszságaitoktól”, a főkapitány és a szadduceusok haragudtak. Haragudtak, mert Péter azt állította, hogy Jézus feltámadt a halálból, és hogy általa mindazok, akik a sírban vannak, feltámadnak, hogy részesüljenek „a dolgok helyreállításának idejében”. A beszámoló így folytatódik: „És miközben a néphez szóltak, a papok, a templom parancsnoka és a szadduceusok odajöttek hozzájuk, mert bosszankodtak, hogy tanítják a népet, és Jézus által hirdetik a halottak feltámadását.” ApCsel 4:1,2

A törvényi szövetség próféta jellemzői

A Szentírásban azt olvassuk, hogy az Izráel népének adott törvényi szövetség számos jellemzője előrevetítette a jövőbeli eseményeket (1 Korinthus 10:11; Zsidók 10:1). Ez különösen igaz a Levitikus 23. fejezetére, amely a törvény része volt. Ebben a fejezetben az Úr Mózesnek adt a utasításokat a nép által megünnepeleendő ünnepekről. Az első hónap tizennegyedik napján meg kellett ölnötök a páska

barányt, a tizenötödik napon pedig meg kellett ünnepelnetek a kovásztalan kenyér ünnepét, amely hét napig tartott (2Móz 12:6; 3Móz 23:5,6). Az izraeliták „az első hónap tizenötödik napján, a páska utáni napon” indultak el Egyiptomból. (4Móz 33:3). Miután megérkeztek földjükre és betakarították a gabonát, az Úr utasította Mózeszt, hogy végezzenek el egy további szertartást. Olvassuk: „Amikor belépsz az országba, amelyet neked adok, és betakarítod annak termését, akkor a papnak hozod az első gyümölcsökből egy kévét: és ő megrázza azt az Úr előtt, hogy elfogadja nektek: a szombat utáni napon a pap megrázza azt.” (Levitikus 23:10,11). Az itt említett „szombat” az a szent gyülekezet volt, amely a kovásztalan kenyér ünnepének első napját jelölte.

A rituálé részeként a pap kiment a mezőkre, kiválasztotta az érett gabonát, összeszedett egy csomót, és kévét kötött belőle. Visszatért, és az oltárnál a kévét az Úr előtt meglengette, mint a termés első gyümölcsének áldozatát. Ez a cselekvés jelezte a gabonatermés kezdetét, amely ötven napig tartott. 15,16 versek

Ez a ünnep jellemzője Jézus esetében csodálatos prófétai jelentőségű volt. Jézusnak kötelessége volt

a Törvény minden részletét tökéletesen betartani. A niszán hónap tizennegyedik napja napnyugtakor kezdődött, és valamivel éjfél után Jézust letartóztatták a Gecsemáné kertben, és átadták Kajafásnak, majd a rómaiaknak (Máté 26:47-75; 27:1-26). Márk evangéliuma szerint Jézust a harmadik órában, körülbelül reggel 9 órakor keresztre feszítették, még mindig Nisan 14-én. Jézus a kilencedik óráig, körülbelül délután 3 óráig volt a kereszten, majd meghalt. (Márk 15:25-37). Így Jézus ugyanazon a napon halt meg, a zsidó naptár szerint niszán 14-én, amikor Izrael húsvéti bárányait levágták. Pál megerősíti ezt az összefüggést, amikor azt mondja: „Krisztus, a mi húsvéti bárányunk, feláldozta magát értünk.” 1 Korinthus 5:7

Jézus testét napnyugta előtt, Nisan 14-én helyezték sírba. (Lukács 23:53-55). A test egész nap a sírban feküdt, napnyugtától napnyugtáig, ami szombat volt, vagyis Nisan 15-e. (56. vers). Aztán kora reggel – a hét első napján, vagyis niszán hónap 16. napján – a nők elmentek a sírhoz, és azt találták, hogy Jézus feltámadt a halálból (Lukács 24:1-6; Márk 16:1-6). Így Jézus lett a szellemi aratás „első gyümölcse” és a halálban „elaludtak első gyümölcse” – vagyis a feltámadás első gyümölcse. (1 Korinthus 15:20). Elképzelhetjük, ahogy a zsidó papok kora reggel,

Nisan tizenhatodik napján végrehajtják a szálak lengetésének szertartását az Úr előtt, miközben Jézus a halálból való feltámadásával teljesíti a Törvényt.

Pál részletes tanúsága

Az apostol Pál idején, akárcsak a miénkben, szkepticizmus uralkodott a halottak feltámadásával kapcsolatban. Erre reagálva írta meg az 1 Korinthus 15. fejezetét, hogy megmutassa, hogy az ígért feltámadás Isten üdvösségi tervének elengedhetetlen és szerves része. A fejezet nyitó versében Pál emlékezteti a korinthusi gyülekezetet, hogy az üzenet, amelyet nekik hirdetett, az evangélium [görögül: jó hír] volt, és ennek az üzenetnek az első és legfontosabb része Jézus halála és feltámadása volt. „Mert elsősorban azt adtam át nektek, amit én is kaptam, hogy Krisztus a mi bűneinkért meghalt a Szentírás szerint; és hogy eltemették, és hogy a harmadik napon feltámadt a Szentírás szerint.” 1 Korinthus 15:3,4

Az apostol ezután Jézus feltámadását tényként mutatja be, mert az apostolok, majd több mint ötszáz testvér látta őt, akik közül a legtöbb még Pál írásának

idején is élt. Végül a feltámadott Urat maga Pál is látta a damaszkuszi úton (5-8. versek). A 12-19. versekben Pál bemutatja, hogy a feltámadás teljes tanítása Jézus feltámadásán alapszik, és mivel ő feltámadt, mindazok, akik a sírban vannak, szintén feltámadnak a halálból. Ha Jézus nem támadt volna fel, akkor mindenki – még a tanítványai és követői is – továbbra is bűneikben maradnának. Mert bár Jézus meghalt, hogy Ádám helyébe lépjen a halálban, szükséges volt, hogy újra éljen, hogy megjelenhessen Isten előtt, és átadja váltságul-áldozatának értékét, vagy érdemét az isteni igazságosság kezébe.

Az apostol így fejezi be érvelésének ezt a részét: „De most Krisztus feltámadt a halálból, és az elhunytak első gyümölcse lett. Mert ahogy az ember [Ádám] által jött a halál, úgy az ember [Jézus] által jött a halottak feltámadása is. Mert ahogy Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek”, vagyis mindnyájan lehetőséget kapnak arra, hogy engedelmességük révén örök életet nyerjenek. (20-22. versek). A feltámadás egy előre meghatározott terv szerint fog történni, folytatja Pál: „Mindenki a maga rendjében: először Krisztus, mint első gyümölcs, utána azok, akik Krisztuséi az ő jelenlétében.” (23. vers) Krisztus

jelentése „megkent”, és az apostol azt mondja, hogy Jézus megkent követői fognak elsőként feltámadni. Ez logikus és ésszerű, mivel ők királyokként és papokként fognak társulni Jézushoz a királyságban. (Máté 19:28,29; Jelenések 20:6). Ezután a királyság alattvalói, mindazok, akik a sírban vannak, előjönnek a sírból, hogy lehetőséget kapjanak az életre. János 5:28,29

Testes testek és lelki testek

Aztán Pál így folytatja: „De valaki azt mondja: Hogyan támadnak fel a halottak, és milyen testben jönnek? ... Amit elvetesz, nem azt a testet veted el, ami lesz, hanem csupasz magot, lehet, hogy búzát, vagy más magot; de Isten ad neki testet, ahogy neki tetszik, és minden magnak a saját testét. Nem minden test egyforma test: van az emberek teste, a vadállatok teste, a halak teste és a madarak teste. Vannak mennyei testek és földi testek: a mennyei dicsősége egy, a földi dicsősége pedig más. A nap dicsősége egy, a hold dicsősége más, a csillagok dicsősége pedig más: mert egy csillag dicsősége különbözik a másik csillag dicsőségétől. Így van ez a halottak feltámadásával is. Romlandó testben vetik el, romolhatatlanul kel ki; gyalázatos testben vetik el,

dicsőségben kel ki; gyenge testben vetik el, hatalmasan kel ki; természetes testben vetik el, lelki testben kel ki. Van természetes test, és van lelki test.” 1 Korinthus 15:35-44

Az apostol Pál ebben a kijelentésében több példát is használ, amelyek mind arra mutatnak rá, hogy a feltámadáskor többféle test lesz, konkrétan húsból való testek és szellemi testek. Az, hogy milyen testet kap az egyes ember, attól függ, hogy mit vet el a halálban. Az a „valami”, amiről az apostol a 38. versben beszél, az az egyéniség vagy jellem, amelyet az ember ebben az életben fejleszt ki. Az emberiség túlnyomó többsége olyan jellemvonásokkal fog rendelkezni, amelyek a leginkább alkalmasak az itteni földi életre. Ezért húsos testük lesz. A királyságban a föld dicsőséges hely lesz, ahol élni lehet, és azok, akik itt a földön örök életet nyernek, örökké dicsérni fogják Istent kegyelme és áldása miatt.

Azonban a pünkösdi óta eltelt időben néhányan megismerkedtek az életre vonatkozó magasabb rendű rendelkezéssel, amelyet Jézus vére tett lehetővé. Válaszul arra a felhívásra, hogy kövessék az ő nyomdokaiba, meghívást kaptak arra, hogy gondolataikat és érzelmeiket a földi dolgokról a

szellemi dolgokra irányítsák. (Róma 12:1,2; Kolossé 3:1-3). Ezek a kereszteny életútjuk során Isten Igéjének tanulmányozásával alakítják át gondolataikat. Az Igében foglalt elveket olyan mértékben alkalmazzák életükben, hogy szellemi gondolkodásmódot fejlesztenek ki, amely a halálban elvetett jellemük, és a feltámadáskor szellemi testet kapnak.

Az apostol a feltámadásról szóló magyarázatát azzal a kijelentéssel zárja, hogy azok, akik szellemi természetűekké válnak a feltámadáskor, halhatatlanságot kapnak. „Mert a romlandónak romolhatatlanságot kell felvennie, és a halandónak halhatatlanságot. Amikor pedig a romlandónak romolhatatlanságot öltözik, és a halandónak halhatatlanságot, akkor teljesedik be az írott szó: A halál diadalmaskodik.” (1 Korinthus 15:53,54). A szöveg gondolatmenete az, hogy amikor a jelen korszak munkája befejeződik, és mindazok, akik isteni természetűek lesznek, feltámadnak, akkor beteljesedik az Ézsaiás 25:6-10-ben található prófécia, amelyet Pál részben idézett. Ez a prófécia a királyságról és az áldásokról szól, amelyek az emberi fajra áradnak, amikor a feltámadáskor visszatérnek a föld porából.

„Ő [Isten] elnyeli a halált a győzelemben; és az Úr Isten letörli a könnyeket minden arcáról; és eltávolítja népének megfeddését az egész földről: mert az Úr mondotta. És azon a napon ezt fogják mondani: Íme, ez a mi Istenünk; vártunk rá, és ő megment minket: ez az Úr; vártunk rá, örülni fogunk és ujjongani fogunk az ő megváltásában.” (Ézsaiás 25:8,9). Örüljünk tehát a feltámadás bizonyosságának, amelyről a próféták, Jézus és a hűséges apostolok beszéltek. Dicsőség Istennek ezért a megértésért!